

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Tak til hr. Jens Rohde for citatet. Det er et citat, der stammer fra det tidspunkt, hvor våbeninspektørerne havde meddelt, at de ikke kunne fortsætte. Det var i en periode, hvor vi var i færd med at opbygge et pres på Saddam Hussein. Det var i december: Så kommer, så vidt jeg husker det, 17. februar, og så kommer der en ny fase.

Jeg synes i virkeligheden, det mest kritiske ved situationen i hele Irakkrisen har været de 4 år, hvor der ikke blev gennemført våbeninspektion, men hvor man diskuterede andre måder at løse problemet på, smarte sanktioner og andet husker jeg. Men det er, når man ser tilbage, den mest kritiske periode, mens den mest konstruktive periode afvæbningsmæssigt set faktisk var den første fase og slutfasen af det, vi lige nu er ved at forlade.

Vi var ved at bygge presset op, og det var for mig afgørende dengang.

Til hr. Hald Madsen, om jeg har tillid til det: Nej, det har jeg ikke. Men jeg har set, at presset kunne virke inden for de sidste måneder. Det pres, det er lykkedes at lægge på Saddam her på det sidste, har været så enormt, at han begyndte at give sig. Vi var selv med til at lægge det pres og har støttet det, også med den nødvendige retorik, som må til i sådanne situationer. Det er ikke tillid, det her, men et spørgsmål om hans egen interesse.

Og til fru Pia Christmas-Møller: Nej, jeg har ikke sagt, at man har ført bag lyset. Jeg ville ikke drømme om at tage sådan et ord i min mund, også fordi man jo har lagt notatet åbent frem. Hvad jeg har gjort er at kritisere eller påpege, vil jeg sige, at hele det folkeretslige ræsonnement bygger på en politisk kendsgerning og ikke på jura.

Så har jeg også lyst til at sige til sidst, for at det ikke skal være usagt heller i denne debat, at der foregår i USA en meget nuanceret debat om dette her. Jeg har lyst til at citere, hvad der står i dag i den ledende artikel i New York Times, efter at man først meget nøje gennemgår Saddams fejl og Frankrigs fejl, i min oversættelse:

Men Washingtons egne destruktive bidrag har været enorme. Dets skiftende mål og begrundelser, dets tiltagende tilfældige tidsplaner, dets afsmag for diplomatisk given og tagen, dets offentlige armvridning og dets manglende evne

til at overbevise det meste af verden om nogen øjeblikkelig fare.

Diskussionen i USA er ikke unuanceret, og det bør den heller ikke være her.

Formanden:

Der er nu to korte bemærkninger: Hr. Peter Skaarup og fru Pia Christmas-Møller.

(Kort bemærkning).

Peter Skaarup (DF):

Jeg må indrømme, at jeg stadig ikke synes, det står klart, hvor Det Radikale Venstre står efter denne her debat. Det Radikale Venstre har fastlåst sig på FN-sporet, som man siger der er, men Det Radikale Venstre kan ikke svare seriøst på, om man altid skal opretholde et FN-spor, eller man måske i andre situationer skal afvige fra det.

Det synes jeg svarene omkring Kosovoaktionen tyder meget godt på. Man kan være enig eller uenig i, hvad der skete dengang, men det, som hr. Niels Helveg Petersen siger her fra talerstolen, er, at der ikke var andre muligheder, og at vi var nødt til det. Og jeg lægger vægt på, at FN's generalsekretær i en eller anden tv-udtalelse formentlig syntes, at det var meget godt, eller det var vigtigt.

Men kendsgerningerne er, at der ikke var et klart FN-mandat, og nu kritiserer hr. Niels Helveg Petersen den situation, vi står i i dag, for, at der ikke er et klart FN-mandat.

Men stadig væk må der vel være en linje. Enten må man have et klart FN-mandat til alle tider, og det er jo det, Det Radikale Venstre fører frem hele tiden, eller også må man ikke have et klart FN-mandat. Der er ikke rigtig sammenhæng i den skiftende holdning, som Det Radikale Venstre fremfører.

Så må jeg til slut sige, at jeg heller ikke mener, at hr. Niels Helveg Petersen seriøst her fra talerstolen har overbevist forsamlingen om, at hr. Niels Helveg Petersen tror på Saddam Hussein, når det kommer til stykket. Der er ikke ført bevis for, at man kan tro på, at han vil lade sig afvæbne frivilligt.

Kl. 17.50

Derfor mener jeg også, at Det Radikale Venstre er med til at bruge den her situation indenrigspolitisk, og jeg synes, det er ærgerligt, at man står sammen med Socialdemokraterne i en meget, meget beklagelig sag.